

Přílohy

Vstupní test 1. ročník Budka.....	2
Vstupní test 2. ročník Jak pekli kaštany.....	6
Vstupní test 3. ročník O zvířátkách a loupežnících	9
Vstupní test 4. a 5. ročník Léčení ještěvilkíny	12
Výstupní test 2. ročník Jak vypadá tatínek Šíma	18
Výstupní test 3. ročník Jsem nemocný	22
Výstupní test 4., 5. a 6. ročník Hugo, počítačový pirát.....	26
Ukázka pracovních listů 1. dovednost Koledníci	32
Ukázka pracovních listů 2. dovednost Čtyři malá prasátka.....	34
Ukázka pracovních listů 3. dovednost Zrádná tma.....	37
Ukázka pracovních listů 4. dovednost Dopravní předpisy	41
Ukázka pracovních listů 5. dovednost Čtyři a půl kamaráda.....	44
Ukázka pracovních listů 6. dovednost Jak Mach a Šebestová splnili životní sen staré paní Janderové	47

Vstupní test 1. ročník

Budka

V poli stála budka. Přiběhla k ní myška Hryzalka.

„Boudo, budko, kdo v tobě bydlí?“

Nikdo se neozval. Myška tedy vlezla do budky a bydlela v ní. Přiskákala žába Kuňkalka.

„Boudo, budko, kdo v tobě bydlí?“

„Já, myška Hryzalka. Kdo jsi ty?“

„Žába Kuňkalka.“

„Pojď, zůstaň se mnou.“

I přistěhovala se žába k myšce a žily v budce spolu.

Přihopkal zajíc.

„Boudo, budko, kdo v tobě bydlí?“

„Já, myška Hryzalka.“

„Já, žába Kuňkalka. A kdo jsi ty?“

„Zajíček Ušáček.“

„Pojď také k nám.“

I přistěhoval se zajíček do budky.

Jednou se k budce přiloudal medvěd. Zabručel:

„Boudo, budko, kdo v tobě bydlí?“

„Já, myška Hryzalka.“

„Já, žába Kuňkalka.“

„Já, zajíček Ušáček. A kdo jsi ty?“

„Medvěd Huňáč Fuňáč.“

A medvěd tláp, šláp, bác a bác, rozšlapal budku.

Všichni se rozutekli. Medvědovi zůstala jen rozbitá bouda.

(národní pohádka)

1. Která zvířátka se chtěla nastěhovat do budky? Vyber správnou odpověď.

myška, kozlík, ježek, žába

myška, zajíc, žába, medvěd

myška, žába, kohout, pes

myška, zajíc, medvěd, kohout

2. Napiš odpověď:

Jak se jmenovala žába?

.....

Kdo zvířátkům rozbil budku?

.....

Kolik zvířátek bydlelo v budce?

.....

3. Najdi a napiš hledané slovo podle nápovědy. Nadpis se nepočítá.

Jsem slovo na **třetím** řádku a **začínám** písmenem **m**

.....

Jsem slovo na **devátém** řádku, **přede mnou** je slovo **se** a **za mnou** slovo **k**

.....

Jsem slovo na **třináctém** řádku a jsem **třetí** slovo **na tomto řádku**

.....

4. Seřad' věty za sebou tak, jak to bylo v pohádce.

- _____ Medvěd už se do budky nevešel a budku rozšlápl.
- _____ K budce přiběhla myška a přiskákala žába.
- _____ V poli stála budka.
- _____ Do budky se přistěhoval i zajíček.

5. Proč medvěd rozšlápl budku?

.....

.....

6. Pozorně si přečti následující věty a škrtni slovo, které do věty nepatří.

Myška tedy vlezla do budky - do boudy.

Přiskákala - přihopkala žába Kuňkalka.

A medvěd tláp, šláp. bác a bác, rozšlapal - rozbil budku.

7. Nakresli obrázky zvířátek tak, jak postupně bydlela v budce.

8. Mohlo - nemohlo se stát? Škrtni, co se nehodí.

Bydlelo v budce pět zvířátek?	ANO	NE
Bydlel v budce medvěd?	ANO	NE
Stála budka v lese?	ANO	NE

9. Nahrad' vyznačené slovo slovem podobného významu.

Přihopkalzajíček Ušáček.

Jednou se k budce **přiloudal**medvěd.

Medvěd **rozšlapal**budku.

10. Nahrad' vyznačené slovo slovem opačného významu.

Přiběhlak ní myška Hryzala.

I **přistěhoval se**zajíc do budky.

Všichni se **rozutekli**

11. Najdi slova, která se rýmují se slovy.

Hryzalka -

Zajíček -

Huňáč -

Vstupní test 2. ročník

Jak pekli kaštiny

Křemílek a Vochomůrka si dělali klouzačku. Nejdřív ji jen zhruba projeli a pak ji brousili. Povedla se jim klouzačka ostrá a zahnutá jako šavle.

Sluníčko stálo na nebeském balkóně a dívalo se, jak se Křemílek s Vochomůrkou klouzají. Dostalo chuť sklouznout se taky a zavolalo: „Teď jedu já!“

„Ať tě to ani nenapadne!“ křikl Vochomůrka. „Jsi moc horké a zkazilo bys klouzačku.“

„Já bych zavřelo obě oči,“ povídá mírně sluníčko. „A když zavřu obě oči, tak vůbec nejsem horké.“

„Ještě bys upadlo a kdo by tě zvedal?“ křikl Vochomůrka.

Potom se s Křemílkem ještě chvíli klouzali a začala jim být zima. „Půjdeme se ohřát do chaloupky,“ řekl Křemílek. Doma u roztopené pece jim bylo dobře. A aby bylo ještě líp, přinesl Vochomůrka z půdy pytel kaštanů.

„Nejlepší jsou pečené,“ povídá. „Rozhrábní, Křemítku, v peci a já budu sázet.“

Křemílek rozhrábl oheň a Vochomůrka nasázel kaštiny do pece. „Aby se rychle pekly, přihodíme otýpku chrastí,“ povídá netrpělivě Vochomůrka.

Oheň zahučel a kaštiny začaly vyvádět. První pukl, až zazvonilo v oknech. Druhý bouchl, až se hnula pec.

„Za chvíli budou,“ povídá spokojeně Vochomůrka.

Vtom rána, až se pec rozvalila na kusy. Dveře u světnice to vydržely, ale okna se vylámala z rámu. Do chaloupky vletěl mráz. Nač dýchl, to se zamžilo, a nač sáhl, to zmrzlo. Na Vochomůrku se jen podíval a Vochomůrka povídá:

„Už jsem zase hrozně nastydl.“

Křemílek ho uložil do promrzlé postele.

„Je mi pořád hůř,“ stěžoval si Vochomůrka. „Zamrzlo ve mně kýchnutí.“

Od mrazu už pukaly hrnečky na polici a polínka v koutě. „Teď je mi hůř,“ povídá Vochomůrka. „Než napočítám do sedmi, je se mnou konec.“

Jenže vtom se otevřou dveře a do světničky přišlo sluníčko. „Nic se nebojte,“ povídá, „já tu nic nevyvedu. Ale máte tu mráz jako v morně. Pec je nadranc! A co tamhle Vochomůrka, nestůně?“

„Stůně,“ špitl Křemílek. „Už zas v něm zamrzlo kýchnutí,“

Sluníčko otevřelo dlaň, usmálo se a na dlani mu vykvetla kytky. „Přivoň si,“ povídá Vochomůrkovi.

Vochomůrka si čichl a rovnou:

„Hepčuchucú!“

Vyšlo z něho takové kýchnutí, že to zasadilo zpátky vyražená okna, postavilo rozvalenou pec, naštěpalo polínka, rozškrtilo sirku a podpálilo na ohništi.

„Za chvíli začne pec hřát,“ řeklo sluníčko a odešlo. Venku se opatrně ohlídlo a sklouzlo se na klouzačce.

(Václav Čtvrtek)

1. Co všechno se rozbilo, když začaly kaštiny vyvádět? Vyber správnou odpověď a označ ji.

pec, polínka, dveře, skříň
pec, okna, hrnečky, polínka
hrnečky, polínka, dveře, pec
postel, židle, polínka, pec

2. Napiš odpověď.

Jak vypadala klouzačka, kterou udělali Křemílek s Vochomůrkou?

.....
Do jaké postele uložil Křemílek nastydlého Vochomůrku?

.....
Co mělo sluníčko v otevřené dlani?

3. Najdi a napiš podle pokynů slovo. Nadpis se nepočítá.

Jsem na **druhém** řádku a **začínám** písmenem **k**.....

Jsem na **desátém** řádku, **přede mnou** je slovo **u**, **za mnou** je slovo **pece**

.....
Jsem na **třetím** řádku a jsem **páté** slovo **tohoto řádku**

4. Seřaď věty správně za sebou.

_____ Sluníčko se chtělo také sklouznout.
_____ Sluníčko Křemílkovi a Vochomůrkovi pomohlo.
_____ Když pekli kaštiny, rozbila se jim pec a Vochomůrka nastydl.
_____ Křemílek a Vochomůrka dělali klouzačku.

5. Proč byl ve světničce u Křemílka a Vochomůrky mráz jako v morně?

.....
.....

6. Pozorně si přečti následující věty a škrtni, co do vět nepatří.

Sluníčko stálo na nebeském balkóně a dívalo se - koukalo se, jak se Křemílek s Vochomůrkou kloužou.

Křemílek rozhrábl oheň a Vochomůrka nasypal - nasázel kaštiny do pece.
Do chaloupky vletěl - přišel mráz.

7. Nakresli sérii obrázků tak, aby se podle nich dala vyprávět pohádka.

8. Mohlo – nemohlo se stát? Označ správnou odpověď.

Když pukl první kaštan, hnula se pec.	ANO - NE
Křemílek uložil nastydlého Vochomůrku do vyhřáté postele.	ANO - NE
Sklouzlo se sluníčko na klouzačce?	ANO - NE

9. Nahraď vyznačené slovo slovem stejného významu.

Jsi moc **horké** a zkazilo bys klouzačku.

Aby se rychle upekly, **přihodíme** otýpku chrastí.

Od mrazu již **pukaly** hrnečky na polici a polínka v koutě.

10. Nahraď vyznačené slovo slovem opačného významu.

V tom **se otevřely** dveře.

Do chalupy **vletěl** mráz.

Křemílek ho uložil do **promrzlé** postele.

11. Vymysli slova, která se rýmují se slovy.

Vochomůrka.....

Sluníčko.....

Mráz.....

Vstupní test 3. ročník

O zvířátkách a loupežnících

Na dvoře jednoho hospodáře žili pes s kočičkou, kozel s ovečkou a husa s kohoutkem. Jednou se zvířátka vydala do světa na zkušenou. Večer se ocitla v lese a nevěděla, jak z něho ven.

Pejsek navrhl, aby kohoutek vyletěl na nejvyšší strom a rozhlédl se, zda neuvidí nějaké světlo. Kohoutek vyletěl na vrcholek vysokého stromu a rozhlédl se kolem. Uviděl světlo, natáhl krk a zakokřhal: „Kikirikí, napravo se svítí.“

Zvířátka se vydala za světlem. Šťastně vyšla z lesa a hned uviděla chaloupku, ve které se svítilo. Když se zvířátka podívala oknem do chaloupky, velice se polekala. U stolu seděli loupežníci a právě se dělili o velkou hromadu peněz. Zvířátka se bála, že je loupežníci chytí a zabijí. Tu se najednou kozel zvedl na zadní nohy. Vrazil do okna hlavu a ukázal loupežníkům svou bradatou tvář i s rohy. Loupežníci si mysleli, že si pro ně přišel sám čert. Nechali peníze na stole a strachem utekli.

Unavená zvířátka vešla do chaloupky a hledala si místo k odpočinku. Kozel si vlezl do stodoly, protože rád hryzal klásky. Ovečka řekla: „Já mám ráda chládek, zůstanu v předsíni.“

Mlsná kočička si udělala pelíšek v kuchyni na peci. A pejsek, který rád kosti okusuje, si vlezl ve světnici pod stůl. Kohoutek si vyletěl na bidlo u kamen a husa zůstala na dvoře.

Loupežníci utekli do lesa, ale brzy se z leknutí vzpamatovali. Velice litovali peněz, které zanechali v chaloupce. Tuze rádi by věděli, co se s penězi stalo, ale vrátit do chaloupky se báli. Nakonec se jeden z nich přece jen vydal na výzvědy. V chaloupce byla tma, a tak vešel do předsíně. V tu chvíli jej ovečka začala tlouct hlavou jako kladivem. Loupežník se polekal a utekl do světnice. Zde byl již připravený kohoutek se svým kokrháním „kikirikí“ a pejsek se svým štěkáním „haf, haf, haf.“ Loupežník se obrátil, běžel do kuchyně, kde naň z pece skočila kočička s vytasenými drápkami a celého ho poškrábala. Loupežník utekl na dvůr, ale tam již čekala husa a štípala jej do nohou.

Loupežník nevěděl strachem, co počít. Běžel do stodoly. Kde jej kozel nabral na rohy, až mu kosti zaprašťely.

Loupežník už na nic nečekal a vzal nohy na ramena. Když přiběhl k ostatním, vypravoval jim, co hrozného jej potkalo:

„Ach moji milí bratři, do nejdelší smrti mě tam nikdo nedostane. Poslouchejte, jak se mi vedlo: V předsíni do mě bednář zuřivě tloukl kladivem, ve světnici kdosi křičel: Podej mi ho sem! A jiný přitakával: Tak, tak, tak. V kuchyni mě švec šídlem celého rozdrásal. Na dvoře mě dohonil kovář a kleštěmi mě štípal. Ani ve stodole nebylo pokoje. Sedlák mě popadl na vidle a praštil se mnou o zem. Div jsem duši nevypustil. Radím vám, abyste nechali peníze peníze a utekli, jako uteču já.“ Loupežníci už na nic nečekali a udělali, co jim jejich druh poradil.

Ráno se zvířátka rozdělila o peníze loupežníků a vrátila se na hospodářův dvorek.

Adolf Dufek

1. Která zvířátka se vydala do světa? Vyber správnou odpověď.

pes, ovečka, husa, tele, ovečka, kohout
pes, kozel, husa, tele, ovečka, kohout
pes, kočička, kozel, ovečka, husa, kohout
kohout, kozel, kočička, prase, zajíc, slepice

2. Napiš odpověď:

Kde žila zvířátka, o kterých je pohádka?

.....

Co uviděla zvířátka, když se podívala do chaloupky?

.....

Co si mysleli loupežníci, kdo pro ně přišel?

.....

3. Najdi podle pokynů slovo a napiš ho. Nadpis se nepočítá.

Jsem na **prvním** řádku a začínám písmenem **k** a mám **dvě** slabiky.....

Jsem na **třináctém** řádku, přede mnou je slovo **mlsná** a za mnou je slovo **si**

Jsem na **patnáctém** řádku a jsem **šesté** slovo.....

4. Seřaď věty, jak jdou správně za sebou.

_____ V lese objevila chaloupku plnou loupežníků.
_____ Zvířátka se vydala do světa na zkušenou.
_____ Ráno se zvířátka se rozdělila o peníze loupežníků.
_____ Loupežníci se zvířátek lekli a utekli do lesa.

5. Proč se loupežníci nechtěli vrátit do chaloupky?

.....

.....

6. Pozorně si přečti následující věty a škrtni, co do vět nepatří.

Zvířátka uviděla chaloupku, ve které se svítilo - byla tma.
Loupežníci si mysleli, že si pro ně přišel sám ďábel - čert.
Radím vám, abyste nechali věci věcmi - peníze penězi a utekli.

7. Nakresli, kam se poschovávala zvířátka.

8. Mohlo - nemohlo se stát? Označ správnou odpověď.

Polekala se zvířátka, když se podívala oknem do chaloupky? ANO - NE
Schovala se všechna zvířátka jen v chaloupce? ANO - NE
Poradil jeden z loupežníků svým kamarádům, aby se vrátili domů? ANO - NE

9. Nahraď vyznačené slovo slovem stejného významu.

Když se zvířátka podívala oknem do chaloupky, velice **se polekala**.....

Běželdo stodoly, kde jej kozel nabral rohy.

Loupežník už na nic nečekal a **vzal nohy na ramena**

10. Nahraď vyznačená slova slovem opačným.

Večerse ocitla v lese a nevěděla, jak z něho ven.

Šťastně vyšla z lesa a uviděla chaloupku, ve které **se svítilo**

Unavenázvířátka vešla do chaloupky.

11. Vymysli slova, která se rýmují.

loupežník

kočička

husa

Vstupní test 4. a 5. ročník

Léčení ještěchvilíny

Každý večer, když hodiny odbily osmou, volala paní Šedivá na Bertíka, Láďu a Zuzanku: „Děti, je osm hodin, máte nejvyšší čas jít spát!“

Snažila se, aby její hlas zněl vesele a vlídně, ale ve skutečnosti by se nejradši rozplakala, protože už předem věděla, co bude následovat.

Začala Zuzanka: „Nám se nechce! Nech nás ještě chvíli, maminko! Moc tě prosííííme!“

Pokračoval Bertík: „Žááááádný kamarááááád nemusí chodit v osm hodin spááááát!“

A skončil Láďa: „Úúúúúplně každý je po osmé hodině ještě vzhůúúúuru!“

A pak znovu Zuzanka: „Práááááavě jsme si začali hrááááát!“

Bertík: „Prosíííím, jen to dohrajem. Ještě chvíli!“

A nakonec Láďa: „Ještě jednu hru, mamíííí. Jsem na radě a dneska jsem ještě nevyhrál. Jenom chvílinku, prosíííím!“

Paní Šedivé pomalu docházela trpělivost. „Bertíku, Láďo, i ty, Zuzanko, jestli chcete vyrůst, potřebujete vydatný spánek. To vás ve škole jistě učili.“

„My nechceme vyrůst, chceme jen dohrát tuhle hru,“ vysvětloval mamince Bertík.

Paní Šedivá se s nimi večer co večer handrkovala, přemlouvala je a prosila, aby už šli do postele, a než přestali smlouvat a loudit, bylo skoro devět. Maminka si s nimi vůbec nevěděla rady.

Jednoho dne zavolala své přítelkyni, paní Peroutkové. „Dobrý den, tady Šedivá. Ráda bych se vás zeptala, v kolik hodin chodí Kateřina s Frantíkem spát.“

Paní Peroutková odpověděla: „Kolem osmé, pokud ovšem nepřijde na večeři strýček Milivoj a nevypráví nám své historky z vojny. To víte, to jsou nápady mého muže. Nejenom že dětem dovolí, aby zůstaly vzhůru až do půl desáté, ještě jim dává peníze, že strýčka Milivoje poslouchají.“

„Ale obvykle chodí do postele v osm večer, ne?“ vrátila se paní Šedivá ke své otázce.

„Samozřejmě, protože dobře vědí, že jinak bych jim příště nedovolila poslouchat strýčka Milivoje, a on k nám chodí někdy i čtyřikrát do týdne.“

Protože Šedivých neměli žádného strýčka Milivoje, usoudila maminka, že jí paní Peroutková asi nepomůže, a rozloučila se s ní.

Pak zatelefonovala paní Zahradníčkové:

Dobrý den, tady Šedivá. Volám jen kvůli tomu, kdy chodí váš Vilém s Gabrielou večer spát.“

„U nás si nepotrpíme na ponocování,“ pravila paní Zahradníčková. „Manžel chodí z práce v pět, večeříme o půl šesté a v půl sedmé už jsme v posteli.“

„V půl sedmé?“ nevěřila paní Šedivá svým uším. „Proboha, není to zas až moc brzy?“

Na to paní Zahradníčková řekla, že ne, protože vstávají v půl páté ráno.

„Komu by se chtělo vstávat už v půl páté?“ zhrozila se paní Šedivá.

„Nám ano!“ odsekla paní Zahradníčková uraženě a třískla sluchátkem.

A tak paní Šedivá přemýšlela, přemýšlela, až si najednou vzpomněla, že jí zrovna včera maminka Jardy Tomka vyprávěla o nějaké paní Láryfáry. Přestože ji v životě neviděla, rozhodla se, že jí hned zatelefonuje a zeptá se, co má dělat s nočními sůvičkami.

„Dobrý den, tady Šedivá, maminka Bertíka, Ládi a Zuzanky,“ představila se zdvořile.

„Ano, ano, vím. Jak se jim vede?“ řekla paní Láryfáry. „Neviděla jsem je od té doby, co se vrátili z tábora.“

Paní Šedivá si povzdechla: „Což o to, všem se nám vede docela dobře, ale jen do osmi hodin večer. Pak začnou děti zlobit a smlouvat, aby nemusely do postele.“

Paní Láryfáry chvíli uvažovala: „Hm, hm. A pořád škemrají: Ještě chvíli, mami, ještě chvíli! Že je to tak?“

„Jak to, proboha, víte?“ zarazila se paní Šedivá.

Paní Láryfáry se zasmála: „Ještěchvilčina je jeden z nejběžnějších dětských neduhů. Jak jste začala o tom, že jsou do osmi večer hodní, už jsem věděla, co mi povíte dál.“

„Poradíte mi, co s tím?“ zeptala se paní Šedivá. „Jak by se to dalo vyléčit?“

„Ach, to je velice prosté!“ zvolala paní Láryfáry. „Ode dneška je k ničemu nenuťte. Nechte je vzhůru, jak dlouho budou chtít. Vy s manželem běžte klidně spát, děti si nevšímejte.“

„Nebudou z toho nemocné? Nezničí si zdraví?“ strachovala se maminka.

„Nebojte se,“ uklidnila ji paní Láryfáry. „Pár dní bez pořádného spánku jim neuškodí. Opravdu to za pokus stojí, a pokud budete mít nějaké pochybnosti nebo se vám bude zdát, že ta léčba neúčinkuje, kdykoliv mi zavolejte.“

Paní Šedivá řekla: „Mockrát děkuju, paní Láryfáry, dám vám vědět, jak pokračujeme.“

Večer odbily hodiny osmou a paní Šedivá dál v klidu zašívala ponožky. Ani slovem se nezmínila o posteli. Tatínek si přeladřoval různé rozhlasové stanice, zatímco Bertík, Láďa a Zuzanka hráli Člověče, nezlob se.

Když hodiny odbily devátou, paní Šedivá odložila ponožky a sáhla po časopisu pro ženy, tatínek si stále ladil rádio a Bertík, Láďa a Zuzanka dál hráli Člověče nezlob se.

Když hodiny odbily desátou, paní Šedivá zívla a odložila časopis, tatínek vypnul rádio, ale Bertík, Láďa a Zuzanka rozehráli další kolo.

V půl jedenácté odešli rodiče spát a nechali děti v pokoji.

O půlnoci se paní Šedivá probudila. Nejdřív se lekla, myslela si, že v domě jsou lupiči, ale pak si vzpomněla na své sůvičky, sešla po špičkách ze schodů a nahlédla do pokoje. Bertík, Láďa a Zuzanka ještě hráli Člověče, nezlob se.

Další den spali do půl dvanácté. Kolem deváté hodiny se pro ně stavovala maminka Jardy Tomka, jestli nepůjdou na plovárnu, ale paní Šedivá jí po pravdě řekla, že všichni ještě spí.

Nakonec se probudili a hned se začali hádat a hašteřit. Jak se doslechli o paní Tomkové a o plovárně, zlobili se: „Proč jsi nás nezbudila? A paní Tomková na nás tady mohla počkat!“

„To bych ráda věděla, proč by si s Jardou kvůli vám kazili den. Měli čekat, až se uráčíte vstát? Ale dost řečí, pojdte k snídani!“

Toho večera se tatínek s maminkou vypravili do kina, Bertík, Láďa a Zuzanka zatím doma hráli blechy. Když se rodiče kolem půl jedenácté vrátili, děti stále hrály blechy a nemohly se dohodnout, kdo je na řadě.

Třetí den byli na devátou hodinu ráno objednaní k zubaři, a proto je paní Šedivá v osm vzbudila. Zuzanka byla tak ospalá, že se nemohla ani nasnídat, Láďa zívla, až mu zaskočilo vajíčko natvrdo. Museli ho obrátit hlavou dolů a pořádně s ním zatřást. Bertík jen seděl, mlčel a mnul si oči.

Cestou k zubaři usnul hned v autě, Zuzanka až v čekárně a Láďa teprve na zpáteční cestě.

Když večer tatínek s maminkou odešli spát, navrhl Láďa: „Máme pořád třet doma? Pojdme si hrát ven!“

Vyběhli do tmy, nasadili si kolečkové brusle a začali na nich jezdit po ulici.

Paní Mráčková odnaproti vyběhla v županu před dům a spustila křik: „Nevšímlí jste si, uličníci, že je skoro půlnoc? Copak se v noci takhle vyvádí?“

„My už nemusíme chodit brzo spát. Můžeme být vzhůru, jak dlouho chceme,“ řekl Láďa.

„Tak se běžte honit někam jinam. Tady bude ticho!“ Paní Mráčková se otočila na podpatku a práskla za sebou dveřmi.

Dětem nezbylo nic jiného, než vrátit se domů. Vytáhly si hrací desku na Člověče, nezlob se. Zuzanka prohlásila, že si vezme růžové figurky, ale Láďa ji hned zarazil: „Pardon, teď jsem na řadě já!“

Zuzanka mu připomněla, že on měl růžové včera, Bertík předevcírem, a tak dneska je řada na ní, a pro jistotu se rozbřečela.

Láďa se zamračil a s výkřikem „Sežer si je!“ mrštil figurkami po sestře. Jeden panáček zapadl do krbu a děti musely svorně přehrabovat vychladlý popel, dokud ho nenašly.

Když už chtěli začít hrát, Bertík usnul s čelem opřeným o hrací desku. Zuzanka s Láďou tedy hráli sami, Bertíkovu hlavu figurkami přeskakovali. Zuzanka pak taky usnula, právě když jí padla šestka. Hodiny odbíjely jednu po půlnoci.

Další den se v blízkém kině hrálo dopolední dětské představení. Dávali dobrodružný film o Indiánech, kovbojích a cestovatelích a děti se velice těšily. Jakmile však našly svá sedadla a usadily se v přítmí sálu, v tu ránu usnuly. Přišly o týdeník, o krátký film s myšákem Mickeym i o celý film o Indiánech. Promítání skončilo a ostatní děti odešly domů na oběd, ale Lád'a, Zuzanka a Bertík spali dál. Zuzanka se probudila první. Posadila se a protřela si oči. Kde to jsou? Proč je tu taková tma? Byla celá rozlámaná, bolely ji ruce, nohy i záda. Šťouchla do Bertíka a Ládi, až se taky probudili. Pořádně se lekli, když viděli, že jsou ještě v kině, teď už v tmavém a opuštěném. Jen v první řadě seděly dvě krysy a chroupaly praženou kukuřici. Zuzanka se dala do hlasitého nářku: „Všichni šli pryč a my tu teď umřeme hladý!“

„Mlč, ty káčo pitomá! Za mnou!“ ozval se Lád'a.

Tápali ve tmě uličkou k nejbližším dveřím – byly zamčené. Zkoušeli další východy, ale ani ty nešly otevřít.

Zuzanka se znovu rozbřečela: „Já mám hlad a chci domů!“ Bertík řekl: „Musí tu někde být nouzový východ. Pojd'te se podívat!“

Znovu šátrali potmě uličkou mezi sedadly, až vylezli na pódium před plátnem. Vtom se otevřely dveře, tmě prořízlo ostré světlo baterky a čísi hlas zavolal: Hej, co tady děláte, vy uličníci?“

Byl to vrátný, pan Murdych. Bertík, Lád'a i Zuzanka měli velkou radost, že ho vidí, rozběhli se k němu a přilepili se na něj jako klíš'ata. Vysvětlovali jeden přes druhého: „My jsme tu byli zamčení. Asi jsme usnuli. Kolik je hodin? Pust'te nás ven!“

Pan Murdych se jim smál, odemkl hlavní vchod a dovedl je domů.

U Šedivých se hrála odpolední partie kanasty s Andělovými a tatínek s maminkou se příliš nedivili, že děti zaspaly kino.

„Na stole v kuchyni máte jídlo. A nezapomeňte po sobě všechno uklidit,“ řekla paní Šedivá a pokračovala ve hře.

Děti se odšouraly do kuchyně, ale byly příliš unavené, než aby mohly něco sníst, a tak šly rovnou do svého pokoje a svalily se do postelí. Po krátkém odpočinku navrhl Lád'a, že si zahrají na lupiče. Zhasli všechna světla v prvním patře, plížili se kolem dveří, příjemně se báli, ale jen do chvíle, kdy Lád'a strčil bratra ze schodů a ten si narazil hlavu. Zuzanka začala ječet, přiběhl tatínek, zatřásl Bertíkem, každému vrazil pohlavek a poslal je zpátky do jejich pokoje. Zuzanka s Bertíkem zalezli do postele a hned usnuli, ale Lád'a zůstal vzhůru, dokud neodešla návštěva a rodiče se neuložili k spánku. Pak zburcoval brášku, oba se přiblížili k Zuzance a stáhli z ní peřinu. Lád'a zašeptal: „Pojd'te se podívat, jestli tam nezbylo pár obložených chlebičků nebo zákusků!“

Zuzanka byla hrozně ospalá, ale nakonec se nechala přemluvit. Snědli asi deset chlebičků, misku slaných oříšků, dva pytlíky bonbónů, trochu oliv, pár okurek a kus čokoládového dortu. Po vydatném občerstvení neuvěřitelně ožili, posadili se ke karetnímu stolku a dali se do hry. Skončili, teprve když začínali zpívat první ptáci. Slyšeli ještě, jak listonoš hodil do schránky ranní noviny, a rychle se odebrali na kutě.

Následujícího dne (byl to už pátý den od začátku léčby) měla sousedovic Petra narozeniny. Při té příležitosti se konala velká oslava s různými soutěžemi, kouzelníkem, který předváděl všelijaké triky, s hrami, balónky a odměnami pro děti.

I Lád'a, Bertík a Zuzanka byli mezi hosty, ale celé odpoledne seděli jako zařezaní. Zuzanka měla tak černé kruhy pod očima, až Petřina maminka dostala strach, že se jí udělalo špatně, a nedovolila jí jíst další dobrotu. Bertíkovi klesla hlava právě v okamžiku, kdy kouzelník vytahoval z klobouku králíka. Kouzelníka se taková nezdvořilost dotkla, a tak věnoval králíka Hubertu Preclíkovi. Ládu přepadl spánek vsedě. U stolu si opřel tvář o talířek se zmrzlinou, zavřel oči a nechal si zdát, že je na severním pólu. Petřina maminka přivolala všechny děti, aby se na něj podívaly. Byla z toho ostuda jako hrom.

Když se večer přiblížila osmá hodina, tatínek s maminkou seděli nad rodinným rozpočtem a moc toho nenamluvili. Zuzanka, Lád'a a Bertík do sebe na gauči šťouchali, aby neusnuli. Nakonec hodiny odbily – bim bam! bim bam! bim bam! bim bam!

Děti okamžitě vyskočily. „Už je osm hodin! Smíme jít spát? Už nikdy nechceme být dlouho do noci vzhůru!“

Paní Šedivá se podivila: „Myslela jsem, že se vám líbí ponocovat. Říkala jsem si, že v jiných rodinách to asi dělají taky tak.“

Děti se div nerozplakaly. „Nikdo nechodí spát tak pozdě jako my! Pust'te nás už spát, prosíííím!“
„Tak dobře. Když budete hodní, smíte chodit do postele každý den v osm,“ nechala se přemluvit maminka.

Betty MacDonaldová: Paní Láryfáry

1. Vyber správnou odpověď.

Paní Šedivá zavolala:

- a) paní Peroutkové, paní Zahradníčkové, paní Tomkové
- b) paní Peroutkové, strýčku Milivojovi, paní Láryfáry
- c) paní Zahradníčkové, paní Mráčkové, paní Láryfáry
- d) paní Peroutkové, paní Zahradníčkové, paní Mráčkové
- e) paní Peroutkové, paní Zahradníčkové, paní Láryfáry
- f) paní Tomkové, paní Mráčkové, panu Murdychovi

2. Podle textu odpověz na otázky:

Kdo vstává v půl páté ráno?

Kdo se pro děti stavil, jestli nepůjdou na plovárnu?

.....

Kdo je zachránil v kině?

3. Zahrajeme si na detektivy, vyhledej slovo (první řádek je nadpis)

je na čtvrtém řádku sedmé zleva

je páté zleva na sedmém řádku

je na desátém řádku druhé zprava

4. Očísluj věty podle pořadí v textu:

V půl jedenácté odešli rodiče spát a nechali děti v pokoji.	
„Tak dobře. Když budete hodní, smíte chodit do postele každý den v osm,“ nechala se přemluvit maminka.	
Paní Šedivá se s nimi večer co večer handrkovala, přemlouvala je a prosila ...	
Cestou k zubaři usnul hned v autě, Zuzanka až v čekárně a Lád'a teprve na zpáteční cestě.	
Nechte je vzhůru, jak dlouho budou chtít.	
Následujícího dne (byl to už pátý den od začátku léčby) měla sousedovic Petra narozeniny.	

5. Pozorný čtenář ví:

Proč se paní Mráčková na děti zlobila?

Proč na oslavě Petřiných narozenin seděli jako zařezaní?

.....

Proč děti paní Peroutkové chodily spát někdy až o půl desáté?

.....

6. Škrtni slova, která do vět nepatří:

Děti se odšouraly prudký do kuchyně, ale byly příliš unavené, než aby mohly něco sníst, a tak šly rovnou do svého maluje pokoje a svalily se do postelí. Po krátkém odpočinku navrhl svetr Lád'a, že si zahrají na lupiče.

7. Navrhni osnovu příběhu:

.....

.....

.....

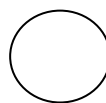
.....

.....

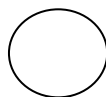
.....

8. Přemýšlej, co se mohlo nebo nemohlo stát. Do kruhu za větou vepiš M - mohlo se stát, N – nemohlo se stát:

Tatínek s maminkou šli spát a děti si dál hrály.

Děti zůstaly samy zamčené v kině.

Děti chodily spát každý den až po půlnoci.

9. Napiš synonyma ke slovům:

handrkovala

loudit

odšouraly se

10. Napiš ke slovům antonyma:

různý

ospalá

hlavní

11. Vymysli rýmy ke slovům:

spánek

léčení

chvíli

Výstupní test 2. ročník

Jak vypadá tatínek Šíma

Je menší postavy, nosí brýle, v mládí prý míval spoustu vlasů, ale když byl na vojně, kde se musí stále nosit čepice nebo přilba, vlasy mu prořídly. Proto má na vrcholku hlavy holý plácek, kterému jeho děti říkají mýtinka.

Co dělá?

Ráno nerad vstává, a když vstane, velikou rychlostí se oholí a pořeže, protože se neholí elektricky, ale břitvou, kterou zdědil po svém tatínkovi. Potom si kamencem zastavuje krev a volá ú, ó a někdy i é. Jakmile krev zastaví, utíká na autobus č. 135 a jede do práce.

V práci tatínek Šíma rýsuje. To umí velmi krásně. Vždyť se podle jeho výkresu stavějí domy a ještě ani jeden nespádl.

Večer večeří, napomíná děti, aby se nešťouraly v jídle a jedly pěkně s chutí jako on. Také se vyptává syna Petříka, co bylo ve školce, a dcery Petrušky, co bylo ve škole. Když se dozví něco pěkného, řekne: „No, z toho mám radost.“ Když se dozví něco špatného, řekne: „No, z toho nemám radost.“ Pak přijde na tatínka zívání a říká: „Všimněte si, děti, slušný člověk si vždycky dá ruku před ústa.“

Tak plynul tatínkovi den za dnem až do chvíle, kdy se maminka zhluboka nadechla a pronesla dlouhou větu.

Maminčina dlouhá věta

„Nezlob se, tatínku, ale já také chodím do práce a kromě toho peru, žehlím, zašívám, vařím, myju nádobí, utírám prach, vysávám koberce, vodím Petříka do školky, chodím na nákupy a na rodičovská sdružení, zavažuji ovoce, zalévám květiny, sama si promazávám šicí stroj, čistím boty, nosím kabáty do čistírny a z čistírny, píšu babičce, platím sdružené inkaso, ani nemám čas zajít ke kadeřníkovi, abych se ti líbila, a tak si myslím, že by sis mohl vzít na starost aspoň to vyprávění pohádek, co říkáš?“

Tatínek se poškrabal na mýtince a řekl:

„Proč ne, zkusit to můžu.“

Ještě téhož večera začal:

„Milé děti, povím vám pohádku O perníkové chaloupce.“

„Tu známe,“ řekl Petřík.

„Dobře. Povím vám tedy pohádku O Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém.“

„Tu známe ještě víc,“ řekl Petřík.

„Aha,“ zamyslel se tatínek Šíma. „A co takhle Tři zlaté vlasy děda Vševěda?“

„Známe,“ řekly děti.

„Šípková Růženka?“

„Známe.“

„Otesánek?“

„Známe!“

„Hrnečku vař!“ vykřikl tatínek, když se děti smály, že ji znají skoro z paměti, posmutněl.

„Hned se vrátím,“ řekl a odešel za maminkou do kuchyně.

Porada

„To byla nějaká krátká pohádka,“ zvedla maminka oči od žehlení.

„Všechno znají! Co mám vyprávět, když všechno znají?“ rozčiloval se tatínek tlumeně, aby ho děti neslyšely.

„Ale neznají,“ uklidnila ho maminka. „Je tam například knížka Pohádky starého slona.“

Tatínek se dočká nevděku

Tatínek Šíma se tedy vrátil k dětem a procítěným hlasem jim přečetl „O mlsném chobotu“. Když skončil, pohlédl na své malé posluchače v pruhovaných pyžamech, aby se přesvědčil, jaký na ně učinila četba dojem.

„Lepší je, když se nečte. Lepší je, když se povídá,“ řekl Petřík.

„To je pravda,“ přidala se Petruška. „Maminka vypravuje z hlavy, a ne z knížky.“

„Takže se vám to nelíbilo?“ řekl tatínek vyčítavě. „No prosím, když nelíbilo, tak nelíbilo. Člověk si celé dny namáhá oči kreslením a večer, kdy by měl zrak odpočívat, ještě z dobré vůle čte o chobotu, a co sklidí? Nevděk.“

„Tati,“ ozval se Petřík, „nečti a povídej.“

„Nepovídej a spi,“ řekl tatínek a zhasnul světlo.

Druhá porada

„Mám takový dojem, že naše děti pohádky nepotřebují,“ usoudil tatínek Šíma. Ale s tím maminka nesouhlasila:

„Všechny děti potřebují pohádky. Víš, co by z nich vyrostlo bez pohádek? Hloupí lidé, kteří by ani nevěděli, že se má pomáhat princezně, a ne drakovi.“

„Draci nejsou a princezen je málo,“ řekl tatínek.

„To nevádí. Až budou naše děti velké, samy poznají, co je zlé jako drak a co je nevinné jako princezna.“

„Ty hlavní pohádky už znají,“ trval na svém tatínek, „takže ty základy mají a s dalšími pohádkami už bych je nezatěžoval.“

Když tatínek maminku něčím popudil, oslovila ho příjmením. To se stalo i teď.

„Šímo,“ řekla, „víš, co je pohádka? To je vláha pro dětskou duši. To bys měl jako rodič vědět.“

Zdeněk Svěrák: Tatínku, ta se ti povedla

1. Které pohádky chtěl vyprávět tatínek dětem? Vyber správnou odpověď.

O perníkové chaloupce, O Sněhurce, O Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém, Zlatovláska, Tři zlaté vlasy děda Vševěda, Hrnečku vař.

O perníkové chaloupce, O Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém, Tři zlaté vlasy děda Vševěda, O Šípkové Růžence, Otesánek, Hrnečku vař.

O perníkové chaloupce, O Dlouhém Širokém a Bystrozrakém, Tři zlaté vlasy děda Vševěda, O Šípkové Růžence, O Sněhurce, Otesánek, Hrnečku vař.

Hrnečku vař, O Šípkové Růžence, Pták Ohnivák a liška Ryška, O Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém, O perníkové chaloupce, Otesánek.

2. Napiš odpověď na otázky.

Co dělá v práci tatínek Šíma?

.....

O co požádala maminka tatínka?

.....

Co dělá tatínek, když ráno vstane?

.....

3. Napiš slovo podle pokynu. Nadpisy se nepočítají.

Jsem na **druhém** řádku a **začínám** písmenem **č**

Jsem na **devátém** řádku, **přede mnou** je slovo **večeří** a **za mnou** slovo **děti**

.....

Jsem na **patnáctém** řádku a jsem **deváté** slovo.....

4. Seřad' věty, jak jdou za sebou.

___ Maminka se zhluboka nadechla a pronesla dlouhou větu.

___ Petřík řekl, že je lepší, když se pohádka nečte, ale povídá.

___ Tatínek přečetl dětem pohádku O mlsném chobotu.

___ Poprosila tatínka, aby si vzal na starost vyprávění pohádek dětem.

5. Odpověz

Proč potřebují děti pohádky?

.....

.....

.....
.....

6. Pozorně si přečti následující věty a škrtni, co do vět nepatří.

Tatínek nerad vstává a velikou rychlostí se oholí a pořeže, protože se neholí elektricky, ale břitvou – žiletkou, kterou zdědil po svém tatínkovi.
Potom utíká na autobus – trolejbus č. 135 a jede do práce.
Bez pohádek by z dětí vyrostli hloupí lidé, kteří by ani nevěděli, že se má pomáhat – radit princezně, a ne drakovi.

7. Podle nadpisů se pokus nakreslit obrázkovou osnovu.

8. Označ správnou odpověď.

Pracuje maminka na zahradě?	ANO	NE
Chtěl tatínek vyprávět dětem pohádku O Zlatovlásce?	ANO	NE
Měli děti na sobě pruhovaná pyžama?	ANO	NE

9. Nahraď vyznačené slovo slovem stejného významu.

Tatínek při večeři napomíná děti, aby se v jídle **nešťouraly**.

Maminka **vypravuje pohádky z hlavy**.

Když tatínek maminku něčím **popudil**, oslovila ho příjmením.

10. Nahraď vyznačená slova slovem s opačným významem.

Tatínek vyprávěl dětem **dlouhou** pohádku.

Až budou děti velké, sami poznají, **co je dobré**.

Tatínek je menší postavy, nosí brýle a **má hodně vlasů**.

11. Vymysli slova, která se rýmují se slovy

Zívání

Radost

Knížka

Výstupní test 3. ročník

Jsem nemocný

Ještě včera jsem se cítil dobře. Důkazem toho je, že jsem snědl spoustu karamel, několik čokoládiček, koláče, smažené brambůrky a zmrzlinu. Ale v noci, sám nevím proč, se mi najednou udělalo strašně zle.

Ráno přišel pan doktor. Když vstoupil do mého pokoje, dal jsem se do breku, ale spíš jenom ze zvyku než pro něco jiného, jelikož ho dobře znám, on je fakt moc prima. A kromě toho mám rád, když mi poslouchá na prsou, jak mi bije srdce, protože je úplně holohlavý a jeho pleš mi svítí přímo pod nosem a to je legrační. Doktor se u mne dlouho nezdržel, poplácal mě po tváři a řekl mamince:

„Nechte ho, ať se postí, a hlavně ať zůstane v posteli a odpočine si.“

Maminka mi řekla: „Slyšel jsi, co říkal pan doktor. Doufám, že budeš hodný a mimořádně poslušný.“

Odpověděl jsem jí, že může být klidná. To je totiž fakt, já mám svoji maminku moc rád a vždycky ji poslouchám na slovo. Je to tak ostatně lepší, protože když ne, jsou z toho pokaždé maléry.

Vzal jsem si knížku a začal jsem číst. Byla moc hezká, samé obrázky, a vyprávělo se v ní o medvídkovi, jak se ztratil v lese, kde byli zrovna lovci na honu. Já mám radši příběhy o kovbojích, ale teta Pulcherie mi ke každým narozeninám dává knížky, kde se to hemží samými malými medvídky, zajíčky a kočičkami, zkrátka všemi možnými malými zvířátky. Tetě Pulcherii se to líbí.

Zrovna jsem četl, jak se malého medvídko chystá sežrat zlý vlk, když přišla do mého pokoje maminka a za ní Vendelín. Vendelín je můj kamarád, je hrozně tlustý a od rána do večera se cpe.

„Podívej, Mikuláši,“ řekla maminka, „tvůj kamarád Vendelín tě přišel navštívit, není to pěkné?“

„Ahoj, Vendelíne,“ řekl jsem, „to je bezva, že jsi přišel.“

Maminka mě napomenula, že se nemá pořád říkat bezva a senza a fér a tak podobně, ale v tom si všimla, že Vendelín drží pod paží nějakou krabici.

„Co to neseš, Vendelíne?“ zeptala se.

„Kočičí jazýčky,“ odpověděl Vendelín.

Maminka mu řekla, že je to od něho moc hezké, ale že si nepřeje, aby mi dával čokoládu, jelikož musím držet dietu. Vendelín ujistil maminku, že ho ani nenapadlo dávat mi ty jazýčky, že si je přinesl pro sebe, a jestli chce čokoládu, že si ji můžu koupit, to je přece jasan. Maminka se na něho podívala trochu překvapeně, pak si vzdychla, řekla, že máme být hodní, a odešla. Vendelín se posadil vedle postele, mlčky se na mne díval a jedl své kočičí jazýčky.

„Vendelíne,“ poprosil jsem ho, „nedal bys mi jeden?“

„Copak nejsi nemocný?“ odbyl mě Vendelín.

„To od tebe není fér,“ řekl jsem mu.

Vendelín mě řekl, že se nemá v jednom kuse říkat fér a podobně, a strčil si do pusy dva jazýčky najednou. Tak jsme se začali prát.

Maminka okamžitě přiběhla a vypadala naštvaně. Odtrhla nás od sebe, vyhubovala nám a řekla Vendelínovi, že má jít domů. Já jsem byl otrávený, že musí jít pryč, protože jsme se dobře bavili, ale cítil jsem, že bude líp, když se s maminkou nebudu přít, jelikož nevypadala, jako by jí bylo do legrace. Vendelín mi stiskl ruku. Řekl ahoj a šel. Mám Vendelína moc rád, je to bezva kamarád.

Maminka se podívala na mou postel, dala se do křiku. Je fakt, že jak jsme se prali, rozmačkali jsme s Vendelínem na posteli několik jazýčků, a měl jsem je i na pyžamu, a dokonce i ve vlasech. Maminka prohlásila, že jsem nesnesitelný, šla vyměnit povlečení a odvedla mě do koupelny, kde mě vydrhla houbou namočenou do kolínské vody, a potom mi dala čisté pyžamo s modrými proužky. Pak mě uložila do postele a řekla, abych ji nevytrhoval z práce.

Dal jsem se znovu do čtení knihy o medvídkovi. Zlý vlk nakonec medvídko nesežral, jelikož ho, tedy toho vlka, zastřelil lovec, jenomže teď se malého medvídko zase chystal sežrat lev, a medvídek toho lva neviděl, jelikož právě jedl med. Když jsem četl, dostával jsem z toho čím dál tím větší hlad. Chtěl

jsem zavolat maminku, ale bál jsem se, aby mi zase nevynadala, když přece říkala, abych ji nevytrhoval z práce, a tak jsem vstal a šel jsem se podívat, jestli by se nenašlo něco na zub v ledničce.

Goscinny Sempé: Mikulášovy prázdniny

1 Co snědl Mikuláš, že se mu udělalo špatně? Vyber správnou odpověď.

- karamely, čokoládičky, zmrzlinu, hranolky, buchty
- čokoládičky, karamely, smažené brambůrky, zmrzlinu, koláče
- karamely, koláče, šlehačku, jahody, zmrzlinu
- karamely, čokoládičky, koláče, smažené brambůrky, šlehačku

2 Napiš odpověď na otázky.

Proč je Mikuláš rád, když ho pan doktor poslouchá na prsou?

.....

Od koho dostal Mikuláš knížku, ze které četl?

.....

Která slova by Mikuláš neměl pořád říkat?

.....

3 Napiš slovo podle pokynu. Nadpis se nepočítá.

Jsem na **čtvrtém** řádku a začínám na **b**

Jsem na **šestnáctém** řádku, **přede mnou** je slovo **malého** a **za mnou** slovo **chystá**

.....

Jsem na **dvacátém** řádku a jsem **třinácté** slovo

4 Seřaď věty, jak jdou za sebou.

____ Nemocného Mikuláše přišel navštívit kamarád Vendelín.

____ Maminka musela vyměnit povlečení na posteli a Mikuláše umýt.

____ Mikuláš se přejedl a byl nemocný.

____ Oba kluci se poprali o čokoládové jazýčky.

5 Zkus několika větami napsat, jak by mohl příběh pokračovat.

.....

.....

.....

.....

.....

6 Pozorně si přečti následující věty a škrtni, co do vět nepatří.

Vzal jsem si knížku – noviny a začal jsem číst.

Vendelín se posadil vedle postele – na postel, mlčky se na mne díval a jedl své kočičí jazýčky.
Odtrhla nás od sebe, vyhubovala - vynadala nám a řekla Vendelínovi, že má jít domů.

7 Nakresli podle vyprávění obrázek.

8 Označ správnou odpověď

Nařídil doktor Mikulášovi zůstat doma?

ANO NE

Má rád Mikuláš knížky o zvířatech?

ANO NE

Převlékla maminka Mikuláše do puntíčkovaného pyžama?

ANO NE

9. Nahraď vyznačené slovo slovem stejného významu

Když přišel doktor, dal jsem se **do breku**.

Maminka **si nepřála**, aby Vendelín dával Mikulášovi čokoládové jazýčky

Když Mikuláš neposlouchá maminku, jsou s toho pokaždé **maléry**.

10. Nahraď vyznačená slova slovem s opačným významem.

Dostávám knížky, kde se to hemží **malými** zvířaty.

Byl jsem **otrávený**, že musí pryč.

Nelíbí se mi, když mne pan doktor poslouchá na prsou.

11. Vymysli slova, která se rýmují se slovy

Vendelín

Jazýčky

Čokoláda

Výstupní test 4., 5. a 6. ročník

Hugo, počítačový pirát

Mobil mám obvykle zapnutý jen o velké přestávce, ale teď, před poslední hodinou, jsem ho zapnul znova, protože jsem chtěl mluvit s Čendou. Čenda totiž ve škole nebyl, jelikož se odhodlal jít k zubaři.

A tak jsem byl zvědavý, a nejen já, ale i Mirek s Alešem, jak to s Čendou vypadá a jestli s ním odpoledne můžeme počítat, anebo radši kvůli tomu zubu a opuchlé hubě, tedy ústům, zůstane doma.

Čenda mi sdělil, že s ním počítat můžeme, ale ať se pro něj radši zastavíme, jelikož teď je ještě celý omámený z injekce a kdybych mu teď řekl, kam a v kolik má přijít, tak by to určitě okamžitě zapomněl.

Ukončil jsem hovor a chtěl mobil vypnout, když ale najednou zazvonil. Myslel jsem, že je to Čenda, že mi něco zapomněl říct, ale nebyl to on, byl to Hugo.

„Přijďte ke mně po obědě všichni na hausbót, potřebuju se s váma poradit!“ Hugův hlas byl naléhavý a možná i dost vyděšený. Sotva vychrlil to, co měl na srdci, hned zavěsil.

Samozřejmě, že jsem kluky ještě na poslední chvíli informoval. Opravdu na poslední chvíli, protože odzvonila taky poslední přestávka a do třídy vešel Hamáček.

„Doufám, že jistě znáte jména těchto dvou slavných mužů – Giordano Bruno a Galileo Galilei.“

Moudře jsme pokyvovali hlavama, dávající tak najevo, že nám ta jména povědomá jsou.

„A jestlipak víte, co měli oba společného?“

Zachránila nás vymrštěná pravice třídního šplhouna Bohouška.

„Oba byli označeni za kacíře, protože tvrdili, že Země se točí. Měli to odvolat, jinak jim hrozilo, že to s nima bleď dopadne. Galileo skutečně odvolal, ale Bruno nebyl tak měkkej, a tak ho upálili.“

„Výtečně, Bohoušku, opět za jedna,“ otevřel Hamáček svůj černý notes a pak se po nás rozhlédl. „A teď chci znát váš názor. Je lépe pravdu odvolat a uchovat si tak naději na další vědecký život, anebo se za dotyčnou pravdu bít až do posledního plamínku?“

Musím říct, že názory se v naší třídě silně různily. Většina mužů byla za boj do posledního plamínku, praktičtější holky to viděly opačně. Ale já o tomhle problému příliš nepřemýšlel. Spíš mi vrtalo v hlavě to Hugovo S.O.S. A jestli naše lapálie s Hugem znáte, dlužím vám ještě vysvětlení, jak se Hugáč dostal k hausbótu.

Původně ten hausbót patřil milionáři Pokšťeflovi a Hugo se s Pokšťeflem seznámil na jednom milionářském večírku. Co tam ovšem Hugáč dělal, to je záhada. No ale byl tam, a účastnil se hazardních sázek. To je na milionářských večírcích zábava velmi oblíbená.

Měl ji v oblíbě také Pokšťefl, který vsadil svůj hausbót proti odváživci, který sní jeho botu.

Hugo mu sežral obě. Z čehož je vám jasný, jak je užitečný chodit na milionářský večírky, mít silnej žaludek a dobrý zuby. Ty zuby mi ovšem zase připomněly Čendu. Takže plán na dnešní odpoledne se už rýsoval. Napřed se stavíme pro Čendu a pak půjdeme za Hugem na hausbót.

To že toho Bruna upálili, to mi bylo vážně líto.

My kluci, co spolu kamarádíme, si přejeme jen to nejlepší. Proto jsme to popřáli taky Čendovi a zeptali se ho, jestli už může kousat. On však řekl, že je plombovanej a na plombu se ještě nejmíň dvě hodiny kousat nesmí.

Pak jsme šli všichni společně za Hugem. Původně ten jeho hausbót kotvil na Slapech, ale pak ho nechal přemístit na Malou Říčku, poněvadž tam to máme všichni blíž. Hugo nás už z paluby vyhlížel. Původní majitel Pokšťefl nechal Hugáčovi hausbót i se zařízením. Takže nás Hugo vyhlížel v admirálské uniformě.

„To je dost, že jste se konečně objevili! Já tady schnu hrůzou!“ Na to, že by Hugo schnul, sice nevypadal, ale zřejmě ho bezpochyby něco trápilo.

„Co se děje?“
Admirál nám mlčky pokynul a sestoupili jsme do kajuty. Na stole tam ležel balíček.
„Co to je?“
„To bych taky rád věděl,“ rozklepala se Hugovi brada. „Přišlo to ráno poštou.“
„Myslíš, že je to pekelný stroj?“ Aleš beze strachu balíček uchopil a přiložil ho k uchu. „Netiká to.“
„Všechny pekelné stroje nemusej tikat. Některý se daj tiše odpálit i na dálku.“
„Tak to abysme teď rovnou radši preventivně naskákali do vody, anebo zavolali policii a pyrotechnika.“
„Policii ne,“ řekl Hugo. „Nemám sice co skrývat, ale sichr je sichr. Policii rozhodně ne.“
„Takže co?“
„Třeba by se našel někdo statečný, kdo by ten balíček otevřel,“ řekl listivě Hugo. „My ostatní bychom zatím počkali na zadní palubě.“
„A proč to nenechat odpálit pyrotechnika?“
„Jak se to jednou odpálí, tak se všechno zničí. A třeba je to jen docela neškodná zásilka a třeba je v ní i něco pro mě hrozně důležitýho.“
„Takže co?“
„Navrhuju losovat,“ řekl Hugo a vytáhl z kapsy sirky. Jednu z nich rozžal a plamínek sfoukl. „Teď si dám za záda pět sirek, a kdo si vytáhne tu upálenou, tak balíček otevře. Souhlasíte?“
Souhlasili jsme a začali jsme losovat. Nebudu vás napínat. Tu upálenou si vytáhl Mirek. Nervózně se po nás rozhlédl.
„To jako vážně já?“
„Ale můžeš bejt klidnej,“ řekl Čenda. „Jestli je to vážně pekelný stroj, tak to odneseme i my chudáci na zadní palubě. Hausbót, i s cáry našich těl, pude ke dnu.“
„Hezká perspektiva,“ podotkl jsem. „Tak to snad zbytečně nebudem protahovat, ne? Načež jsme Mirka opustili a přemístili se na zád' hausbótu.
Dlouho, strašlivě dlouho bylo ticho.
Žádná detonace se nekonala.
Pak se konečně Mirek objevil a měl na sobě tu Hugovu admirálskou uniformu. Hugo se totiž ještě před celou akcí radši svlíkl do plavek.
„Klidně se můžete vrátit, pánové. Svůj úkol jsem splnil.“
„A co bylo v tom balíčku?“
„Jak už jsem řekl, pojd'te za mnou. Celé to tajemství je vám k dispozici.“
V kajutě na stole ležel docela obyčejný přenosný počítač, tedy notebook.
„Co to je?“ zeptal se Hugo.
Počítače určitě nebyly Hugova silná stránka. Ostatně ani počty ne.
„Jak bysme ti to jen vysvětlili,“ zamyslel se Čenda. „Víš, co? Názorně ti to předvedeme.“
Nastartoval počítač a všichni jsme napjatě zírali na obrazovku. Poslal ten notebook někdo Hugovi omylem?
V zápětí se na obrazovce objevil titulek: Bud' zdravý, Hugo! Takže o omyl se rozhodně nejednalo. Ten, kdo počítač poslal, dobře věděl, komu ho posílá.
„Poslyš, není možný, že sis ten počítač objednal a zapomněl na to?“
„Nesmysl,“ řekl Hugo. „Za ten balíček jsem vůbec nic neplatil. A kdo vám dneska, kromě prospektů, pošle něco zadarmo?“
Museli jsme uznat, že v tomhle má Hugáč nejspíš pravdu.
„Hele,“ řekl Aleš. Na obrazovce zatím naskočily ikony jednotlivých souborů. Počítač byl tedy rozhodně pečlivě připravený. Hugo na obrazovku zíral jak vyoraná myš. Ikony měly na sobě zkratky svých názvů.
„Co takhle zkusit Dobro?“ navrhl Mirek.
„Žádný dobro,“ protestoval okamžitě Hugo. „Tady se žádná charita pěstovat nebude. Mně taky nikdo nic zadarmo nedá!“

„Uklidni se,“ řekl Čenda. „To dobro je nejspíš zkratka. Třeba Dobrodružství, víš?“
„Tak to je něco jinýho,“ řekl Hugo. „Pro každou špatnost a pro každý dobrodružství já jsem vždycky všema deseti.“

Otevřeli jsme soubor. Měl pod sebou ještě další tři.

- RISK 1.

- RISK 2.

- RISK 3.

„Co teď?“ řekl Mirek.

„No teď je to na Hugovi, aby se rozhodl, aby si vybral. Je to přece jeho počítač.“

Hugo se po nás nervózně podíval. „Co když je to podle stupně obtížnosti těch risků?“

„To je docela dobře možný,“ řekl Čenda. „Jednička bude nejspíš nejjednodušší a trojka možná nejsložitější. Tak co by sis přál?“

„Nerad se vytahuju,“ řekl Hugo, čímž nás všechny velice překvapil. „Já bych skromně začal tou jedničkou.“

Vojtěch Steklač: Hugo, počítačový pirát

1. Vyber správnou odpověď.

Kdo losoval o to, že bude rozdělovat podezřelý balíček

- a) Čenda, Mirek, Hugo, Pokštefl, Aleš a vypravěč
- b) vypravěč, Bruno, Hugo, Aleš, Mirek, Čenda
- c) Hugo, Mirek, vypravěč, Aleš, Čenda
- d) Bohouš, Čenda, Mirek, Hugo, Aleš, vypravěč
- e) Hamáček, Hugo, Mirek, Čenda a vypravěč
- f) Aleš, Hugo, Mirek, Čenda

2. Podle textu odpověz na otázky:

Jak získal Hugo hausbót?

Jak se jmenoval pan učitel?

Kdo si vytáhl opálenou sirku?

3. Zahrajeme si na detektivy, vyhledej slovo (první řádek je nadpis):

je na pátém řádku páté zprava

je čtvrté zleva na sedmém řádku

je na desátém řádku osmé zleva

4. Očísluj věty podle pořadí v textu:

Zachránila nás vymrštěná pravice třídního šplhouna Bohouška.	
„Navrhuj losovat,“ řekl Hugo a vytáhl z kapsy sirky.	
Načež jsme Mirka opustili a přemístili se na zád' hausbótu.	
Musím říct, že názory se v naší třídě silně různily.	
Ukončil jsem hovor a chtěl mobil vypnout, když ale najednou zazvonil.	
Hugo nás už z paluby vyhlížel.	

5. Pozorný čtenář ví:

Proč Hugo volal?

Jaký názor měla třída: odvolat pravdu a zachovat si naději, anebo bojovat do posledního plamínku?

.....

.....

Kde Hugo kotvil hausbót?

6. Škrtni slova, která do vět nepatří:

„Doufám, kolegové, že jistě znáte jména těchto dvou slavných mužů – Giordano Bruno a Galileo Galilei.“

Moudře jsme pokyvovali hlavama a nohama, dávající tak najevo, že nám ta jména povědomá jsou.

„A jestlipak víte, co měli oba malíři společného?“

Zachránila nás vymrštěná hlavice pravice třídního šplhouna Bohouška.

„Oba byli označeni za kacíře, protože hloupě tvrdili, že Země se točí. Měli to odvolat, jinak jim hrozilo, že to s nima bledě modře dopadne. Galileo skutečně odvolal, ale Bruno nebyl tak měkkej, a tak ho upálili.“

7. Navrhni osnovu příběhu:

.....

.....

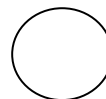
.....

.....

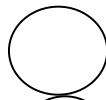
.....

8. Přemýšlej, co se mohlo, nebo nemohlo stát. Do kruhu za větou vepiš M - mohlo se stát, N - nemohlo se stát:

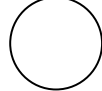
Žáci věděli, kdo jsou Giordano Bruno a Galileo Galilei.

Někdo sní botu a získá hausbót.

Může poštou zadarmo přijít počítač?

9. Napiš synonyma ke slovům:

detonace

sichr

charita

10. Napiš ke slovům antonyma:

všichni

zadarmo

nervózně

11. Vymysli rýmy ke slovům:

risk

balíček

nastartoval

Ukázka pracovních listů 1. dovednost

Koledníci

Na návsi už se sem tam míhaly postavičky koledníků, jak přebíhali od statku ke statku. A ze všech těch statků a chaloupek dýchala ještě taková milá vánoční nálada.

Někde bylo vidět osvětlenými okny ozdobené stromečky, jinde za oknem jesličky a tam až někde u kostela zpívali sborem koledníci:

„Strunka, strunka, zelená se louka, pásli tam dva pastýři, jedli kaši z hrnka!“

U Bubeníků bylo ještě zavřeno, ale v kuchyni už svítili. Koledníci se postavili za dveře a Pepík začal první: „Koleda, koleda Štěpáne, co to neseš ve džbáně? Nesu, nesu koledu, upad jsem s ní na ledu. Psi se na mě sběhli, koledu mi snědli. Já jsem říkal fuj, fuj, fuj! Oni přece jedli!“

Potom zpíval Mikeš slabým hláskem: „Já jsem malý koledníček, přišel jsem k vám pro trojníček; trojníček mi dejte, nic se mi nesmějte!“

A na konec, potřásaje velkým uzlem, spustil hlubokým hlasem Bobeš: „Já jdu na koledu, nesu si pytel; kdo mi ho dá plnej, bude můj přítel; kdo mi ho dá půl, vezmu na něj hůl; kdo mi ho dá čtvrt, pošlu na něj smrt; kdo mi nedá nic, pošlu ještě víc!“

Sotva dozpívali, otevřely se dveře a v nich se objevila mladá panímáma. Ale hned zase zmizela a koledníci slyšeli, jak volá po celém stavení: „Táto, děti, dědečku, babičko a kde jste kdo, pojďte se podívat! To jsou přece koledníci.“

V malé chvíli byli obklopeni celou Bubeníkovou rodinou. I dědeček s babičkou z výměnku přiběhli, když ten smích na dvoře uslyšeli. A teď bylo teprve smíchu! Dědeček se smíchy až rozklepal, babička se musela zachytit plotu a děvečka Manča, opřena o zeď, už se ani smát nemohla. A všichni stejně chválili: „No to jsou přeci koledníci! Takové nikdo ještě jakživ neviděl! To se podívejme: kluk, kocour a kozel!“

Ale přitom jim štědře nadělovali. Do kapes a do uzlu jim cpali vánočku, červená jablíčka, oříšky a také několik krejčárků zacinkalo! Když Bobeš uviděl, jakou štědrú koledu jim přinášejí, tak se radostně rozčílil, že zapomněl po lidsku mluvit a zamečel po kozlovsku: „Mééé!“ Všichni se tomu dali znova do hlučného smíchu a panímáma Bubeníková na Bobeše zahrozila: „Kdepak, Bobeši, to není všechno tvé! Snad také něco dopřeješ Pepíkovi a Mikešovi?“

„I to víte, že jo, panímámo!“ omlouval se Bobeš. „To já jsem se jen tak z radosti zapomněl!“

Josef Lada

1. Co si koledníci vykoledovali? Vyhledej a označ správnou odpověď.

- _____ vánočku, červená jablíčka, perníčky, několik krejcárků
- _____ červená jablíčka, oříšky, čokoládu, několik krejcárků
- _____ oříšky, vánočku, červená jablíčka, několik krejcárků
- _____ oříšky, několik korunek, vánočku, červená jablíčka
- _____ několik krejcárků, vánočku, křížaly, oříšky

2. Napiš odpověď na dané otázky.

O jakých svátcích chodili koledníci na koledu?

.....
Ke komu přišli koledovat Pepík, Mikeš a Bobeš?

.....
Jak se líbilo jejich koledování?

.....
Co si nesl s sebou na koledu kozel Bobeš?

3. Rozhodni, jestli jsou následující věty pravdivé nebo ne. Svou odpověď označ kroužkem.

Na koledu šli Pepík, Bobeš a Mikeš?	ANO	NE
Zpíval Pepík koledu „Koleda, koleda Štěpáne?“	ANO	NE
Byl posledním, který koledoval, Mikeš?	ANO	NE
Slyšela koledu i děvečka Manča?	ANO	NE
Rozdělil se Bobeš o koledu s Pepíkem a Mikešem?	ANO	NE

Ukázka pracovních listů 2. dovednost

Čtyři malá prasátka

Pruhovaná prasátka - první, druhé, třetí, čtvrté - šla spolu na výlet.

Šla pěšinkou, hustým lesem, přes palouček s modrým vřesem a tam první prasátko řeklo ostatním: „Budeme se předhánět, kdo umí nejrychleji utíkat!“

A tak běžela prasátka o závod a nejrychlejší bylo první.

Potom čtyři prasátka prošla houštím plavuní, zůstala stát nad tůň a tam řeklo druhé prasátko:

„Poplaveme přes říční tůňku a zase zpátky!“

A tak prasátka plavala o závod a nejdřív ze všech bylo na břehu to druhé.

Chvilí si prasátka odpočinula, pak přebrodila řeku, až došla na paseku.

Na pasece řeklo třetí prasátko:

„Zkusme, kdo udělá nejhlubší jámu!“

Prasátka tedy ryla o závod a nejhlubší jámu v zemi udělalo to třetí.

Jenže potom už se začalo stmívat a prasátka musela domů.

„Pamatujete si cestu?“ zeptalo se polekaně první prasátko, které umělo nejlíp utíkat, ale domů netrefilo.

Druhé prasátko, co umělo nejlíp plavat, si cestu také nepamatovalo.

Ani to třetí, co dovedlo nejlépe rýt v zemi.

Ještě štěstí, že čtvrté prasátko, které nic neumělo nejlíp, řeklo ostatním:

„Jen se nebojte a pojd'te za mnou.“

Jsme přece na pasece, musíme nejdřív dolů k řece, kolem tůně přes plavuně, na palouček s modrým vřesem, pak pěšinou hustým lesem a jsme doma.“

A doopravdy. Pruhovaná prasátka – první, druhé, třetí, čtvrté – byly doma cobydup.

Hana Doskočilová

Dnes si zahrajeme na detektivy a budeme hledat slova, která jsou ukrytá v textu. (Nadpis se nepočítá.)

Které slovo jsem?

Ležím na **druhém** řádku a **začínám** písmenem **š**

.....

Ležím na **třináctém** řádku a **začínám** písmenem **u**

.....

Ležím na **prvním** řádku a jsem **druhé** v pořadí

.....

Ležím na **devátém** řádku a jsem **šesté** v pořadí

.....

Jsem slovo na **čtvrtém** řádku a mám **čtyři slabiky**

.....

Jsem na **devátém** řádku a mám **pět slabik**

.....

Jsem na **dvanáctém** řádku, **přede mnou** je slovo **o** a **za mnou** slovo **a**

.....

Jsem na **čtvrtém** řádku, **přede mnou** je slovo **tak** a **za mnou** slovo **prasátka**

.....

Ležím na **sedmém** řádku a jsem **třetí** slovo **zleva**

.....

Ležím na **šestnáctém** řádku a jsem **druhé** slovo **zprava**

.....

1. Zkus složit slovo z písmen, najdi ho v textu a zbarvi určenou barvou

n - e - t - r - e - f - i - l - o

červeně

n - e - p - a - m - a - t - o - v - a - l - o

modře

2. Slabiky se rozházely. Zkus je složit a složené slovo najdi v textu a barevně ho podle pokynu zbarvi. Stejných slov může být v textu víc.

sát - pra - ko

zeleně

lou - pa - ček

žlutě

3. Věty se rozházely. Pokus se je seřadit podle textu. Věty si rozstříhej a seřaď. Až si budeš jistý, že jsou dobře seřazené, nalep je ve správném pořadí na papír.

Čtvrté prasátko řeklo ostatním: „Jen se nebojte a pojd'te se mnou.“
Prasátka šla pěšinou, hustým lesem, přes palouček s modrým vřesem.
Prasátka přebrodila řeku, až došla na paseku.
Pruhovaná prasátka byla doma cobydup.
Prasátka prošla houštím plavuní a zůstala stát nad tůní.
Jenže potom už se začalo stmívat a prasátka musela domů.
Tři prasátka si nepamatovala cestu domů.

Ukázka pracovních listů 3. dovednost

Zrádná tma

Můj člověk v chaloupce usnul hned. Mně se spát nechtělo, spal jsem celou cestu sem. V poslední době se mi vůbec nějak lépe spí ve dne než v noci. Bělovous Zrzunda říká, že je to tím, jak jeden stárne.

Tož tedy můj člověk spal a já ne. Vadilo mi také to divné ticho, lákala mě tma, která byla jiná než u nás doma. Vyskočil jsem na otevřené okno – já a můj člověk spíme vždycky při otevřeném okně – abych se na tu tmou pořádně podíval.

Kočky, to byla krása. Vysoko nade mnou plno světýlek. Byla mnohem menší a také míň svítla než světýlka, co svítí v noci kolem našeho domu. Ale bylo jich strašně moc. Mezi nimi svítla ta miska, které se říká měsíc. Poznal jsem, že Zrzunda měl pravdu, říkal, že měsíc dorůstá. Teď už byl docela kulatý.

Skočil jsem z okna. Pořádně to zastudilo. Tráva byla plná rosy. Já na to nic nedbal, protože jsem viděl ještě jiná světýlka, která nejsou vysoko, ale poletují docela kolem mne. Třepotala se, zhasínala a zase rozsvěcovala, dělala v té černé tmě kliky - háky. Když se mi podařilo jedno světýlko srazit tlapkou do trávy, poznal jsem, že to je brouček, kterému svítí zadeček. Některé ty svítilky nelétaly, jen seděly v trávě a svítily a svítily.

Byla to tma velice zajímavá, docela jiná než u nás doma. A také ticho bylo jiné. Každou chvíli se něco šustlo, něco píplo, něco zacvrlikalo, něco zahoukalo a přímo přede mnou cosi zapleskalo. Každou chvíli plesk a zase plesk. Řekl jsem si, že se na to musím podívat.

Běžel jsem za tím pleskáním vysokou trávou. Tráva přestala a světýlka byla nejen vysoko nade mnou, nejen kolem mne, ale i přede mnou. Nade mnou vysoko svítil měsíc, který vypadal jako má miska na mléko, a docela blízko přede mnou svítla taková miska také. Řekl jsem si, že když leží ta bílá miska tady přede mnou, že to musí být má miska na mléko. A kolem té misky přede mnou pořád plesk a plesk. Napadlo mě, že mi tam chce něco vypít mléko. Rozběhl jsem se tam. Jeden skok, druhý skok a plesk a žbluňka a světýlka najednou nebyla a miska také ne. A já byl ve studené vodě. Docela celý. Voda se nade mnou zavřela. Chtěl jsem vřískat o pomoc, ale pod vodou to nešlo, jen jsem si nabral do čumáčku.

Kočky, já jsem si řekl, že je se mnou konec. Zoufale jsem hrabal, abych se dohrabal pevně země, ale nedohrabal jsem se. Pode mnou žádná zem nebyla. A jak tak zoufale hrabu, najednou mi čumáček vyplul sám nad vodu a já poznal, že když se ve vodě všema čtyřma jako hrabe, že se plave. A tak jsem poznal, že se zachráním, protože jsem poznal, že plavu. Zvedl jsem hlavu nad vodu a taky konec ocásku a zamířil jsem si to z vody ven.

Když jsem doplaval až na konec té vody a vylezl, slyšel jsem, jak se skřehotavé hlasy chechtají.

„Brekekeke, kocour spadl do rybníka. Brekekeke, kocour se zkoupal.“

Tak to skřehotalo všude kolem. To mě velice rozzlobilo a rozběhl jsem se za těmi hlasy. Ale ty mi vždycky zrovna před nosem udělaly hup, velikánský skok do vody, a byly pryč.

„Všecky vás zaženu do vody. Všecky vás utopím. Však vás přejde smích,“ vrčel jsem zlostně.

Na vodě se objevily vypoulené oči skřehotavých skokanů a jejich široké huby se zase smály:

„Brekekeke, brekekeke, vykoupaný kocoure, pojd' si nás chytit do vody! Brekekeke, mokrý kocoure, žábu nechytíš!“

Bylo mi zima a bylo mi hanba. A tak jsem se urazil a šel jsem do chaloupky. V chaloupce jsem se pořádně z vody otřepal a začal jsem se sušit. Měl jsem s olizováním práci až do svítání. Když se můj člověk probudil, vzal mě jako vždycky na chvíli k sobě do pelíšku. Moc se divil, že jsem tak zmáčený. Ten by se byl teprve divil, kdyby věděl, že umím plavat.

Josef Kolář

1. Co kocourka Modroočka lákalo?

.....

2. Proč ho to lákalo?

.....

3. Co se kocourkovi přihodilo na noční výpravě?

.....

4. Jak se zachránil?

.....

5. Kdo se mu posmíval?

.....

6. Jak se kocourek Modroočko po té příhodě cítil?

.....

7. Přesto, že příhoda nebyla příjemná, kocourek zjistil jednu dobrou věc. Jakou?

.....

8. Jaké máš ty pocity v noci?

.....

9. Už se ti někdo posmíval? Co jsi prožíval?

.....

10. Nakresli dvě situace.

Mám radost, když...	Jsem našťvaný, když...
---------------------	------------------------

Ukázka pracovních listů 4. dovednost

Dopravní předpisy

Někdy, když jdu do školy, potkám cestou několik kluků a to si fakt užijeme legrace. Prohlížíme si výklady, nastavujeme jeden druhému nohu, házíme taškami, a potom už je pozdě a my musíme pekelně utíkat, abychom přišli do školy včas, jako třeba zrovna dneska odpoledne s Vendelínem, Albínem, Viktorínem a Kryšpínem, co bydlí nedaleko od nás.

Utíkali jsme přes silnici do školy (už zvonilo) a Albín při tom nastavil nohu Viktorínovi, ten upadl, ale rychle vstal a řekl Albínovi: „Pojď si to rozdat, jestli jsi chlap!“ Ale prát se nemohli, jelikož strážník, který tam stojí kvůli tomu, aby nás nepřejela auta, se strašlivě naštvál. Zavolal nás všechny doprostřed silnice a řekl nám:

„Takhle se přechází ulice? Copak vás to ve škole neučí? Když budete takhle šaškovat uprostřed jízdní dráhy, určitě vás něco přejede. Překvapujete mě to hlavně u tebe, Viktoríne. Mám tisíc chutí promluvit si o tom s tatínkem.“

Viktorínův tatínek je policejní strážník a všichni ostatní strážníci Viktorína znají, což mu bývá dost často na obtíž.

„Prosím vás ne, pane Badoule,“ řekl Viktorín. „Já už to víckrát neudělám. A stejně za to ani nemůžu, to Albín, on mi nastavil nohu!“

„Žalobníku!“ zařval Albín.

„Pojď si to rozdat, jestli jsi chlap!“ zavolal Viktorín.

„Ticho!“ zarazil je strážník. „Takhle to dál nejde. Já už se o to postarám. A teď alou do školy, beztoho jdete pozdě.“

Šli jsme do školy a strážník pustil auta, která se tam zatím nahromadila.

Když jsme se vrátili po přestávce do třídy na poslední hodinu, co měla být odpoledne, řekla nám paní učitelka.

„Děti, dnes nebudeme mít mluvnici, jak nám ukládá rozvrh hodin...“

Všichni jsme si hlasitě oddechli kromě Celestýna, který je mazánkem paní učitelky a je na každý předmět vždycky vzorně připraven. Paní učitelka zaťukala pravítkem na stůl a řekla:

„Ticho! Nebudeme mít gramatiku, protože se odpoledne stala velmi vážná věc: Strážník, který bdí nad vaší bezpečností, si přišel stěžovat k panu řediteli. Sdělil mu, že přecházíte ulici jako divoši, utíkáte a šaškujete při tom, a ohrožujete tak svůj život. Musím přiznat, že jsem vás sama mnohdy viděla, jak letíte přes ulici jako bezhlaví. A proto mě pan ředitel požádal, abych ve vašem vlastním zájmu věnovala tuto hodinu dopravním předpisům. Augustýne, jestli tě nezajímá, co říkám, buď tak laskav a neruš své spolužáky. Kryšpíne, co jsem právě řekla?“

Kryšpín šel na hanbu a paní učitelka těžce vzdychla a řekla:

„Může mi někdo z vás říci, co jsou to dopravní předpisy?“

Celestýn, Fridolín, Jáchym, já a Viktorín jsme zvedli ruku.

„Tak třeba Fridolín,“ řekla paní učitelka.

„Dopravní předpisy jsou knížka,“ řekl Fridolín, „kterou člověk dostane v autoškole a kterou se musí naučit nazpaměť, aby dostal řidičský průkaz. Maminka ji má. Ale řidičský průkaz nemá, poněvadž říkala, že ten, co ji zkoušel, jí dával takové otázky, jaké v té knížce nebyly...“

„To stačí, Fridolíne,“ řekla paní učitelka.

„...a maminka říkala, že se dá zapsat do jiné autoškoly, poněvadž tam jí slíbili, že řidičský průkaz dostane, a tak ...“

„Řekla jsem: Stačí, Fridolíne. Sedni si,“ rozkřikla se paní učitelka. Nehlas se už, Celestýne, vyvolám tě později. Dopravní předpisy jsou soubor pravidel, která zajišťují bezpečnost účastníků dopravního provozu. Nejen automobilistů, nýbrž i chodců. Aby se člověk stal dobrým automobilistou, musí být nejprve dobrým chodcem, že ano? Tak začneme... Může mi někdo říci, co musí chodec udělat, než přejde ulici? ... Tak ty, Celestýne.“

„Cheche,“ udělal si Fridolín. „Ten nepřechází nikdy sám! Do školy ho vodí maminka a drží ho za ruku!“

„To není pravda,“ vykřikl Celestýn. „Já už šel do školy sám. A nedrží mě za ruku!“

„Ticho!“ volala paní učitelka. „Jestli to takhle půjde dál, budeme se učit mluvnici a vaše chyba, když později nebudete slušně řídit auto. A ty, Fridolíne, budeš mezitím časovat tuto větu: Když přecházím ulici, musím dávat dobrý pozor a rozhlédnout se, zda je cesta volná; nikdy nevbíhám do vozovky bezhlavě.“

Potom šla paní učitelka k tabuli a namalovala na ni obrázek, čtyři čáry, které se přetínaly.

„To je křižovatka,“ vysvětlila nám. „Když se chcete dostat na druhou stranu, musíte použít přechodů pro chodce, tady, tady, tady a tady. Je-li tam strážník, vyčkáte, až vám dá pokyn k přecházení. Jsou-li tam světelná znamení, musíte je sledovat a nepřecházet dříve, dokud nebudete mít zelenou. A v každém případě se musíte vždycky, než vstoupíte do jízdny dráhy, rozhlédnout nalevo a napravo a hlavně, hlavně nikdy neutíkat. Mikuláši, opakuj mi, co jsem právě říkala.“

Opakoval jsem to a řekl jsem skoro všechno kromě toho o těch světlech a paní učitelka řekla dobře a dala mi dvojku. Celestýn dostal jedničku a skoro celá třída dostala dvojku nebo trojku, jen Kryšpín ne, jelikož stál na hanbě a nevěděl, že má taky poslouchat.

A pak přišel pan ředitel.

„Vstát!“ řekla učitelka.

„Sednout!“ řekl ředitel. „Nuže paní učitelko, probrala jste se svými žáky dopravní předpisy?“

„Ano, pane řediteli,“ řekla paní učitelka. „Byli velmi hodní a jsem přesvědčena, že to dobře pochopili.“

Ředitel se usmál od ucha k uchu a řekl:

„To jsem rád. Doufám, že si policie nebude muset na naše žáky stěžovat. Ostatně to hned uvidíme v praxi.“

A ředitel odešel. My jsme se posadili a za chvíli zvonilo. Vstali jsme a chystali jsme se jít domů, ale paní učitelka na nás volala:

„Ne tak rychle, ne tak rychle! Půjdete dolů hezky klidně a já se na vás podívám, jak přecházíte. Uvidíme, jak jste pochopili můj výklad.“

Vyšli jsme ze školy s paní učitelkou a strážník, který nás viděl, se usmál. Zastavil auta a dal pokyn k přecházení.

„Jděte, děti,“ řekla paní učitelka. „Ale neutíkat! Budu se na vás odsud dívat.“

Tak jsme přešli ulici, docela pomaloučku, jeden za druhým, a když jsme byli na druhé straně, viděli jsme paní učitelku, jak se na chodníku baví se strážníkem a směje se, a ředitele, jak se na nás dívá z okna své kanceláře.

„Výborně!“ zavolala na nás paní učitelka. „Pan strážník i já jsme s vámi spokojeni. Tak zítra na shledanou, děti!“

Když tohle řekla, utíkali jsme všichni honem přes ulici zpátky, abychom jí podali na rozloučenou ruku.

1. Počítač při přepisování textu přidal do některých slov slabiku. Zabarvi vložené slabiky modrou pastelkou.

„To je křížosovatka,“ vykasvětlila nám. „Když se chcete domístat na druhou stranu, mulesíte použít předochodů pro chodice, tady, tady, tady a tady. Je-li tam strážkuník, vyčlikáte, až vám dá potekyn k přepicházení. Jsou-li tam svědutelná znaramení, mubusíte je sledovatlo a linepřecházet dříve, sadokud nevbudete mít zelefunou. A v kažsodém případě se musítote vždyclaky, než nevstoupíte do pojízdní drámuhy, rozvahlédnout nanalevo a naprahuvo a hlavně, hlavně nikdy nedoutíkat. Milokuláši, guopakuj mi, co jsem právě zaříkala.

2. Očísluj věty podle pořadí v textu:

„Může mi někdo z vás říci, co jsou to dopravní předpisy?“	
Vyšli jsme ze školy s paní učitelkou a strážník, který nás viděl, se usmál.	
Ale prát se nemohli, jelikož strážník, který tam stojí kvůli tomu, aby nás nepřejela auta, se strašlivě naštvál.	
Potom šla paní učitelka k tabuli a namalovala na ni obrázek, čtyři čáry, které se přetínaly.	
Když jsme se vrátili po přestávce do třídy na poslední hodinu, co měla být to odpoledne, řekla nám paní učitelka.	

3. Napiš několika větami (jenom v bodech), co se v příběhu odehrálo:

- a).....
- b).....
- c).....

4. Odpověz:

Proč Viktorín nechtěl, aby pan strážník tatínkovi žaloval?

.....

Kdo byl smutný z toho, že děti nebudou mít mluvnicki?

.....

Co to znamená, když se řekne: je mazánkem paní učitelky?

.....

Je někdo takový ve vaší třídě?

.....

Ukázka pracovních listů 5. dovednost

Čtyři a půl kamaráda

Kalle a Ferda, Štefka a Karlík, který hlídá malého Béd'u, se vypravili do lesa k jeskyni.

Vyrazili jsme stejnou cestou jako včera s Béd'ou, když jsme objevili jeskyni. Na malém mostku, hned za Bavorovým statkem, se Ferda zastavil, shodil lopatu z ramene, pohlédl přes zábradlí na vodu a zavzdychal.

Štefka se také zastavila a ohlédla se. „To je ta lopata tak těžká, Ferdo?“

„Ne, ne, jen na to pořád musím myslet.“

„Cože? Na co?“

Mezitím jsme všichni dorazili k Ferdovi a shlukli se kolem něho.

„Teď jsme skoro jako Správná pětka.“

„Jaká pětka zase?“

„No teda, chlape! Copak je neznáš? To jsou ti slavní detektivové. Je o nich spousta knížek.“

„Co to meleš?“ ozval se Kalle. „To máš nějaký romantický záchvat nebo co?“ My jsme opravdoví detektivové. Správná pětka! To je přece pro děti!

„To teda není! Ne, vážně, ti jsou skoro stejní jako my.“

„A co takhle Správná Čtyři a půlka?“ zasmála se Štefka a mrkla na Béd'u.

„Víš, že seš úplně pitomá? Kromě toho nám chybí pes!“

„A proč?“ podivil se Kalle

„Protože parta detektivů má vždycky nějakého psa. Copak to neznáte?“

„Mohli bychom vzít psa paní Dubkové,“ navrhla Štefka. „Ale pak bys vedle lopaty vláčel ještě čokla.“

Ferdovi to moc legrační nepřipadalo. Hodil si Kallovo rodinné dědictví znovu přes rameno. „Uvidíte, že nás čeká tolik případů jako Správnou pětku. Ještě přijdete a budete mě na kolenou prosit, abych vám o nich vyprávěl.“

Otočil se a odpochoval, aniž by se za námi ohlédl.

Možná by šel takhle celé hodiny, kdybych na něj za chvíli nezavolal. „Hej, Ferdo, už jsme tady!“

V tu chvíli zapomněl, že je uražený. „No teda chlape! Fakt? Tak kde je ta jeskyně?“

„Musíme ještě kus do lesa.“

„Tak jdem,“ zahučel Kalle. „Jdi první, Ředkvičko.“

A tak jsem šel. Musím říct, že mi přišlo perfektní, že ti tři za mnou tak poslušně ťapali. Teď jsem byl do jisté míry šéf já! Kdybych s sebou nemusel tahat Béd'u, asi bych šel nějakou oklikou. Tak se mi to líbilo.

„Tam za tím křovím,“ oznámil jsem, když jsme byli skoro na místě.

Parta stojí před křovím. Za křovím je schovaná jeskyně, kterou objevil Karlík. Na co teď jednotlivé postavy myslí?

Karlík

Štefka

Kalle

Ferda

Zkus vymyslet pokračování příběhu. Teď máš v rukách další osudy Štefky, Karlíka, Kalleho, Ferdy i malého Bédi. Vymysli svůj příběh:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Stalo se i tobě, že jsi našel něco zajímavého? Kde jsi to našel a co to bylo?

.....

.....

.....

Zamysli se nad příběhem. Myslíš si, že je tam něco, co by se ve skutečnosti nemohlo stát?

.....

.....

Ferda zareagoval nejrychleji. Vysokým obloukem odhodil lopatu mezi stromy a vrhl se do křoví. Rozhrnul je a strčil hlavu do škvíry mezi kameny.
„Nic nevidím,“ huhlal.

Štefka ho odsunula stranou. „Nech mě kouknout.“

Ferda poslušně vstal. Štefka si klekla před otvor a prohlížela si ho ze všech stran. Po chvíli vstala a otočila se k nám.

„Není divu, žes nic neviděl, Ferdo. Taky tam nic není. Ta díra je prázdná, snad kromě pár pavučin.“

Kalle se jediným skokem ocitl u jeskyně. Vstrčil hlavu dovnitř tak hluboko, že jsem si už myslel, že tam zmizí celý. Když se znovu objevil, tváře měl zrudlé vztekem. Aniž by ztratil jediné slovo, přepochodoval kolem mě zpátky na cestu. Pohled, který při tom na mě vrhl, raději ani nebudu popisovat.

To přece není možné! Posadil jsem Béd'u do mechu a šel jsem se přesvědčit sám. Měl pravdu! Díra ve skále byla prázdná. Nemohl jsem tomu uvěřit. Vždyť jsem přece tu pannu a medvídka doopravdy viděl!

Jakmile jsem trochu přivykl temnotě, spatřil jsem na zemi ležet kus staré látky. Možná, že na ní panenka a medvídek seděli. Zvedl jsem ho, abych ho ukázal Kallovi, Ferdovi a Štefci. Ti už ale dávno zmizeli mezi stromy. Vyrazil jsem za nimi a přitom jsem zase zakopl o ty zpropadené kameny. Málem jsem si o ně rozbil nos. Zvedl jsem hlavu a uvažoval o tom, jestli se mi to nezdá. Nejdřív zmizela panenka a medvídek, teď tohle. Že by měl Kalle přece jen pravdu? Že by opravdu existoval nějaký poklad? Když jsem po objevu sáhl, abych jej zvedl, třásl se mi ruce víc než při poslední písence z matematiky.

Vzal jsem Béd'u do náruče a utíkal za ostatními.

„Nic moc, teda!“ vyjel na mě Kalle. „Vodils nás za nos, co?“

„Nevodil,“ oddechoval jsem. „Když jsem tu jeskyni objevil, byla tam panenka i medvídek. Vážně! Koukni, našel jsem tenhle hadr. Ale...“

„Nepovídej? Ukaž!“ Kalle vzal hadr, krátce na něj pohlédl a pak jej bez rozmyšlení zastrčil do kapsy. „Kdoví, kdes ten starý hadr sebral. Radši mi řekni, kde je teď ta panna a ten medvěd? To se vypařili? Anebo obživli?“

Pořád jsem ještě sotva popadal dech. Kromě toho jsem si vůbec nedokázal vysvětlit, co se stalo. Podržel jsem tedy to, co jsem po celou dobu křečovitě svíral v dlani, Kallovi pod nosem.

„No tohle! Co to máš..“ - „No teda, Ředkvičko! Je pravá?“

Ferda a Štefka se v mžiku shlukli kolem nás.

„Fantastický!“ ječela Štefka. „Kovová mince! Kdes ji našel, Ředkvičko? Ležela v jeskyni?“

„Před ní. Jen několik metrů od vchodu.“

Joachim Friedrich

Ukázka pracovních listů 6. dovednost

Jak Mach a Šebestová splnili životní sen staré paní Janderové

Jednou v neděli jela babička se starou paní Všetěčkovou na pouť k svatému Vavřinci, bylo to daleko, nejdřív autobusem do Nedosud' a potom vlakem, snídat se muselo kapánek dřív, a jak tak všichni snídají, povídá babička Machovi a Šebestové, to vaše sluchátko si vezmu pro jistotu s sebou, abyste nemohli vyvádět jako tuhle, když jsem jela na kontrolu do nemocnice.

A pak si dala babička sluchátko do košíku mezi jiné věci, dědeček se nabídl, že košík ponese, načež vyrazili k autobusové zastávce i s Rekem a Jonatánem, paní Všetěčková tam už stála, autobus zrovna přijížděl, tak se honem všichni rozloučili a potom mávali, a když se vraceli zpátky do chalupy, vytáhl dědeček z kapsy sluchátko, mrkl na Macha a Šebestovou a řekl. Já jsem to sluchátko babičce šmajznul, to koukáte. A Mach a Šebestová se smáli a mysleli si, ten dědeček je stejně bezvadnej, čeká nás prima neděle, a hned měli dobrou náladu, a protože šli zrovna kolem starého pana Jandery, který pásal za chalupou ovce, volali vesele, dobrý jitra, pane Jandera.

Ale pan Jandera žádnou veselou náladu neměl, akorát mávl otráveně rukou, a dědeček mu povídá, copak, copak, Bohouši, seš nějak nabručeněj, načež mu pan Jandera položí ruku na rameno a řekne, to máš těžký, Franto, žena chce už pátej rok k moři, je to její životní sen, nikdy moře neviděla, jenže mě tam nikdo nedostane.

Mach a Šebestová přijdou za dědečkem s velice zvláštním návrhem, který se týká staré paní Janderové a sluchátka, a dědeček se škrábe za uchem, no, von ten váš návrh, co mi tady povídáte, není vlastně tak špatnej, dneska bude pěkný vedro, paní Janderová bude mít svý moře a my se aspoň pořádně vykoupáme, spojíme příjemné s užitečným, načež si Šebestová vezme sluchátko a zeptá se, prosím vás, mohlo by tady bejt místo rybníčku opravdický moře, a ze sluchátka se ozve, a proč ne?

A když vyjdou všichni tři z dědečkovy dílny, vidí místo travnatého břehu široký pás písku a za ním modré moře, tak veliké, že sahá až po obzor, v dálce jede bílý parník, na nebi krouží albatros, ale to už pan Jandera nechá ovce ovce, běží pro ženu a stará paní Janderová volá, jezuskote, to snad není možný, takže já opravdu vidím na vlastní oči moře, a zvedne si trochu sukň, poskakuje v těch maličkých vlnkách, které vybíhají z moře na písek a zase se vracejí a stará paní Janderová se čvachtá u břehu.

Miloš Macourek

1. Nahrad' označená slova a výrazy ve větách tak, aby se nezměnil jejich význam. Věty napiš.

Snídat se muselo **kapánek** dřív.

.....

Dědeček se nabídl, že košík ponese, **načež** vyrazili k autobusové zastávce.

.....

Já jsem to sluchátko babičce **šmajznul**, to koukáte.

.....

Pan Jandera **nechá ovce ovce** a běží pro paní Janderovou.

.....

Stará paní Janderová **se čvachtá** u břehu.

.....

2. K daným slovům napiš slova významem opačná.

daleko stará

smát se dobrá nálada

široký pás

3. Najdi v článku zdrobněliny a napiš je.

.....

.....

.....

4. Tužkou vyznač v textu slova nespisovná.

5. Najdi ve slovníku, co je, nebo kdo je albatros.

.....

6. Vypiš slova, která patří do významového okruhu moře.

.....

.....

.....

7. Zahraj si na básníka a vymysli slova, která se rýmují se slovy:

sluchátko

vlna

Jonatán